

Arrest

nr. 76 136 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. FRANSIS, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 9 juli 2011 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.07.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat familie van haar legaal in België woont; zij verklaart echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene de familieband niet aantoot. De loutere vermelding dat betrokkene familie heeft in België volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat zij amper nog enig contact zou hebben met haar land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene toont ook niet aan dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat zij amper nog enig contact zou hebben met haar land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met de politionele of gerechtelijke overheden dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat indien zij België zou moeten verlaten, dit haar een onoverkomelijk nadeel zou opleveren. Betrokkene legt hiervoor echter geen bewijsstukken neer die deze bewering zouden kunnen staven. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar Marokko haar een onoverkomelijke nadeel zou opleveren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Zij verklaart dat zij Marokko zou ontvlucht zijn wegens de slechte leefomstandigheden. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat betrokkene Marokko ontvlucht is wegens de slechte leefomstandigheden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De overige elementen – nl. het feit dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd zou zijn, Nederlandse lessen gevolgd heeft, sociale bindingen zou hebben, werkbereid zou zijn, getracht zou hebben de Belgische gewoonten eigen te maken, al haar belangen in België zou hebben – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten*

(art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.
(...).”

Op 1 december 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.
(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enig middel

Schending van:

- art. 9 bis §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980
- de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1930
- het zorgvuldigheidsbeginsel
- het rechtszekerheidsbeginsel
- artikel 8 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen; Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

En terwijl:

de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet

en de rechtspraak van de Raad van State (dd, 25 september 1986 nr. 26933)

en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;

en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 04.11.2011 werd aan verzoeker gegeven louter in uitvoering van de beslissing van diezelfde dag tot weigering van het verlenen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk,

In de bestreden beslissing werd opdracht gegeven om, over te gaan tot afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 08 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008.

De nietigverklaring wordt gevorderd per afzonderlijk verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing van 04.11.2011 omtrent de regularisatieaanvraag. Indien deze beslissing wordt vernietigd, dient ook het

bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen in uitvoering van deze beslissing, vernietigd te worden.

In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire bevoegdheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

Volgens de bestreden beslissing is de regularisatieaanvraag niet ontvankelijk omdat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag niet werd ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van het ophoud in het buitenland.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 09.04.1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998,69).

Volgens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van (oud) artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk is of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een ander land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Het verblijf en de integratie van verzoeker in België maken op zich geen buitengewone omstandigheden uit die toelaten de machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden te verzoeken in België, maar zij kunnen dit wel uitmaken wanneer er nog andere elementen in aanmerking dienen genomen te worden.

Zo dient een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht te worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. n° 84.658, 13 januari 2000).

Verder is volgens de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd, 13.07.1993 , Dr, des Etrangers 1994, n° 77, 27) "artikel 8 van het E.V.R.M, van toepassing is in het kader van artikel 9 par, 3 van de wet van 15/12/1980". De beslissing inzake de regularisatieaanvraag moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven dient de Dienst Vreemdelingenzaken een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. n° 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29).

Verzoeker verblijft reeds sinds een geruime periode in België bij haar zus en schoonfamilie.

In Marokko was er niemand meer bij wie zij nog terecht kon/kan. Volgens de bestreden beslissing komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft. Het is echter onmogelijk om een negatief bewijs te leveren.

Verzoeker toont wel aan dat zij gescheiden is van haar echtgenoot in Marokko. Volgens de Berberse gebruiken ging zij bij het huwelijk over van haar eigen familie naar de familie van haar echtgenoot. Na de echtscheiding kon zij echter niet meer terecht bij die familie. Haar eigen familie was inmiddels geëmigreerd naar Europa/ België, of overleden.

Verzoeker verblijft inmiddels sinds een lange tijd in België bij haar familie. Dit is reeds gedurende een te lange termijn om haar alsnog te verplichten om naar haar land van herkomst terug te keren om daar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Verzoeker heeft zich inmiddels in België gevestigd en is hier volkomen geïntegreerd waardoor er sprake is van duurzame lokale verankering.

Het belang van de Belgische staat om te houden aan een administratieve formaliteit weegt niet op tegen de belangen van verzoeker om de aanvraag in te dienen bij de burgemeester van haar verblijfplaats.

Doordat de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker heeft opgebouwd in de periode van haar verblijf in het Rijk, en deze niet als "buitengewone omstandigheid" in aanmerking neemt, komt de Staatssecretaris niet op evenredige wijze tot zijn beslissing.

Het middel is ernstig."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen

op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek stelt de verwerende partij dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Artikel 9bis heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van ophoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België. Verzoekster, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen aanvaard worden, kan zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De door verzoekster aangevoerde elementen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing laten verzoekster toe om te achterhalen om welke reden haar aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt geacht. De verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd is om zijn oordeel in de plaats te stellen van dat van het bestuur.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster voorhoudt dat zij niet kan aantonen dat ze geen familie, vrienden of kennissen heeft in het land van herkomst en dat zij een negatief bewijs zou moeten leveren. De verwerende partij voert aan dat verzoekster daarbij echter niet ingaat op de concrete motieven van de beslissing waarin geoordeeld wordt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen kennissen vrienden of familie meer zou hebben in Marokko. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de beweringen van verzoekster die slechts gedurende korte tijd in België verbleef, is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een blote bewering niet volstaat.

In weerwil met haar eigen beweringen dat zij dienaangaande geen bewijzen kan voorleggen, legt verzoekster bij haar verzoekschrift een echtscheidingsakte neer. Dit betreft een nieuw stuk dat niet eerder werd voorgelegd zodat er geen rekening mee kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Wat betreft de vermeende integratie en lokale verankering van verzoekster merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde terecht oordeelde dat dit betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde, volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Waar verzoekster in het middel aanvoert dat niet afdoende werd geantwoord op de vraag of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), wijst de verwerende partij erop dat verzoekster dit gezins- of privéleven niet aantoont. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd dat verzoekster de familieband niet aantoont.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster niet aantoont een gezinsleven te onderhouden met de beweerde familieleden. Het loutere verblijf van familieleden in het Rijk maakt niet dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt volgens de verzoekende partij terecht geoordeeld dat de loutere vermelding dat verzoekster familie heeft in België, niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Waar verzoekster in het kader van onderhavige procedure voorhoudt te verblijven bij deze beweerde familieleden, merkt de verwerende partij op dat het attest samenstelling gezin dat verzoekster toevoegde aan haar aanvraag enkel betrekking heeft op de beweerde familieleden en aantoont dat

verzoekster niet verblijft bij deze vermeende familieleden. De verwerende partij wijst erop dat reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat ze niet in het bezit is van deze documenten niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar beweerde gezin zal worden gescheiden, maar enkel dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid er terug te keren nadat ze zich in het land van herkomst in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten: verzoekster is niet in het bezit van een visum.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.1. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Uit verzoeksters aanvraag van 9 juli 2011 blijkt dat zij volgende elementen heeft aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

“4. Buitengewone omstandigheden

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997,

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St nr. 60.962, 11 juli 1996, WR, 1997, 385).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (M.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29),

Verzoekster meent zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die haar verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke post in Marokko:

Verzoekster kwam zeven jaar geleden voor het eerst het Rijk binnen in het bezit van een paspoort met visum.

Sedertdien verbleef zij lange periodes bij haar familie in België waar zij sedert ongeveer drie jaar ook mee samenwoont.

Inmiddels verblijft verzoekster aldus geruime tijd in België en heeft zij zich hier goed geïntegreerd.

Dit is een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren om aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoekster zich intussen in België gevestigd en is zij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders zou gaan vestigen, precies omdat zij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Indien verzoekster ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit haar een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekster een buitengewone Inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.

2.3.2.2. Verzoekster meent dat een lang verblijf in België toch een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Zij voegt hieraan toe dat zij reeds sinds lange tijd bij haar familie in België verblijft en dat dit een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het feit dat verzoekster familie heeft in België die hier legaal verblijft geen verklaring inhoudt waarom dit feit een buitengewone omstandigheid zou vormen waarom het voor haar zeer moeilijk is om de aanvraag in haar land van herkomst in te dienen. In de bestreden beslissing wordt tevens overwogen dat verzoekster de familieband niet aantoonde en dat de loutere vermelding dat verzoekster familie heeft in België niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Er dient te worden vastgesteld dat er bijgevolg in de bestreden beslissing terecht wordt van uitgegaan dat de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de redenen betreffen waarom de aanvraag in België wordt ingediend en niet in het buitenland (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). Verzoekster moet op zijn minst aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren en vanuit haar land van herkomst de aanvraag in te dienen (RvS 26 november 2002, nr. 100.223). Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden heeft gewezen op de duur van haar verblijf in België, dat zij hier lokaal verankerd is en al haar belangen heeft, dat haar familie hier op legale wijze woont, dat zij hier gedoogd werd en nooit in aanraking is gekomen met de politie of het gerecht, dat het verlaten van het grondgebied een

onoverkomelijk nadeel zou opleveren, dat zij haar hebben en houden zou moeten achterlaten en haar integratie zou verliezen.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster in haar aanvraag niet heeft aangetoond dat het hebben van familie in België, haar integratie, lokale verankering en banden met België het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden die verzoekster verhinderen om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoekster *in casu* nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister of staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoekster en de eventuele aanwezigheid van familieleden in België niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde heeft immers beslist dat de loutere vermelding dat verzoekster familie heeft in België niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

2.3.2.3. Verzoekster meent dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in België heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster in haar aanvraag onder het kopje "buitengewone omstandigheden" geen melding heeft gemaakt van haar sociaal en economisch welzijn dat zij in België zou hebben opgebouwd. In de bestreden beslissing diende hierover bijgevolg niet afzonderlijk te worden gemotiveerd. In het middel verduidelijkt verzoekster geenszins wat zij met haar "*sociaal en economisch welzijn*" bedoelt. In de mate waarin verzoekster hiermee de door haar wel aangevoerde integratie zou bedoelen, dan dient opnieuw te worden vastgesteld dat de integratie van verzoekster *in casu* nog niet aan de orde was, nu de eerste bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister of staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoekster geen informatie voorlegt inzake haar beweerdde familie in België. Verzoekster komt zelf niet voor op het attest gezinssamenstelling dat ze bij haar aanvraag voegde.

Waar verzoekster meent dat het evenredigheidsbeginsel geschonden werd omdat de bestreden beslissing geen belangenafweging bevat in de zin van artikel 8 van het EVRM en van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

De schending van artikel 8 van het EVRM zoals uiteengezet door verzoekster, kan niet worden aangenomen.

2.3.2.4. Verzoekster voert aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij een negatief bewijs levert dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Marokko.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

"Betrokkene beweert dat zij amper nog enig contact zou hebben met haar land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene toont ook niet aan dat zij geen familie, vrienden of

kennis(s)en meer zou hebben. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat zij amper nog enig contact zou hebben met haar land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde als antwoord op verzoeksters bewering in haar aanvraag "Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen" overweegt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko waar zij tijdelijk zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekster normaal gezien toch nog enkele contacten heeft in haar land van herkomst. Verzoekster die 39 jaar oud is, ontkent niet dat zij tot haar 32ste in Marokko gewoond heeft en verklaart in haar aanvraag zelf sedertdien over en weer te gaan tussen Marokko en België: "Verzoekster kwam zeven jaar geleden voor het eerst het Rijk binnen in het bezit van een paspoort met visum. Sedertdien verbleef zij lange periodes bij haar familie in België waar zij sedert ongeveer drie jaar ook mee samenwoont." Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekster nog contacten heeft in haar land van herkomst waarbij zij eventueel tijdelijk zou kunnen verblijven. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat zij een negatief bewijs dient te leveren.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissingen steunen op een niet correcte feitenvinding of genomen zijn op kennelijk onredelijke wijze. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit het voorgaande blijkt niet dat verzoekster met haar betoog een schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.4. Verzoekster voert in het middel tevens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel. Zij laat evenwel na om de schending van deze beginselen met concrete gegevens uiteen te zetten.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze zij deze beginselen geschonden acht door de bestreden beslissingen zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3.5. Waar verzoekster bij het verzoekschrift voor het eerst haar echtscheidingsakte voorlegt die werd opgesteld op 10 december 1999, stelt de Raad vast dat deze zich niet in het administratief dossier bevindt en dat het bestuur bijgevolg geen rekening kon houden met dit stuk. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Het enig middel is in de mate waarin het onvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET